

Dato: 8. december 2010
J.nr.: 10/27975

Folketingets Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 65, alm.del. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Astrid Krag (SF).

Spørgsmål nr. 65:

"Vil ministeren redegøre for, hvad den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme i sagerne T.I. v UK fra marts 2000 <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b6dfc.html> og Salah Sheekh v. Holland fra 2007 <http://www.unhcr.org/refworld/docid/45cb3dfd2.html> betyder for Danmarks menneskerettighedsansvar i forhold til overførsler af asylansøgere til Grækenland i medfør af Dublinforordningen?"

Svar:

Jeg har til brug for besvarelsen anmodet Justitsministeriet om et bidrag. Justitsministeriet har om de to afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol oplyst følgende:

"I afvisningsafgørelse af 7. marts 2000, *T.I. mod Storbritannien*, havde klageren, som var srilankansk statsborger, og som gjorde gældende, at han havde været udsat for tortur i sit hjemland, søgt asyl i Tyskland. Ansøgningen blev afslået af de tyske myndigheder, og klageren tog herefter til Storbritannien for at søge asyl. Under henvisning til Dublin-konventionen nægtede de britiske myndigheder at behandle ansøgningen og traf beslutning om at sende klageren tilbage til Tyskland.

Klageren indbragte herefter sagen for Menneskerettighedsdomstolen og gjorde gældende, at Storbritannien – ved at sende ham tilbage til Tyskland, hvorfra han ville blive udsendt til Sri Lanka – ville overtræde bl.a. Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Menneskerettighedsdomstolen afviste klagen som åbenbart grundløs bl.a. under henvisning til, at der i Tyskland var tilstrækkelige processuelle garantier til stede til beskyttelse af klageren, og at der derfor ikke var en reel risiko for, at han ville blive udsendt til Sri Lanka i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 3.

Dommen viser, at en stat ikke generelt er fritaget for ansvar i forhold til Menneskerettighedskonventionens artikel 3, når den i overensstemmelse med en konvention om behandling af asylansøgninger sender en asylansøger tilbage til en stat, hvor vedkommende allerede har fået afslag på asyl. En stat kan således ifalde ansvar i en sådan situation, hvis der er en reel risiko for, at asylansøgeren vil blive videresendt til en stat, hvor vedkommende risikerer at blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det vil i den forbindelse være afgørende, om der i den stat, hvor asylansøgeren har fået afslag på asyl, er tilstrækkelige processuelle garantier til stede til beskyttelse af asylansøgeren mod at blive udsendt i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 3.

I dom af 11. januar 2007, *Salah Sheekh mod Nederlandene*, havde klageren, som var somalisk statsborger, og som gjorde gældende, at han havde været udsat for forfølgelse i sit hjemland som følge af sit tilhørsforhold til en minoritetsgruppe, søgt asyl i Nederlandene. Ansøgningen blev afslået af de nederlandske myndigheder navnlig under henvisning til, at de overgreb, som klageren havde været udsat for, ikke var begrundet i hans personlige forhold, men var et udtryk for den generelt ustabile situation i Somalia. Endvidere kunne klageren henvises til at tage ophold i et af de områder i Somalia, der var klassificerede som relativt sikre af de nederlandske myndigheder.

Klageren indbragte herefter sagen for Menneskerettighedsdomstolen og gjorde gældende, at det ville udgøre en overtrædelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3 at udsende ham til Somalia. Menneskerettighedsdomstolen gav klageren medhold heri, idet det fandtes godtgjort, at han tilhørte en minoritetsgruppe, som var udsat for forfølgelse, navnlig i de relativt usikre områder i Somalia, som han kom fra, og at der var en reel risiko for, at han ville blive tvunget til at flytte til et af disse områder, selvom han blev udsendt til et af de relativt sikre områder i Somalia.

Dommen viser, at en stat ikke kan udsende en person til et sikkert område i oprindelseslandet, hvis der ikke er sikkerhed for, at personen kan bosætte sig dér uden risiko for at ende i usikre områder. Dommen viser endvidere, at Menneskerettighedsdomstolen foretager en meget indgående bedømmelse af, om der er risiko for, at en asylansøger vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i sit hjemland. Bedømmelsen kan indebære en tilsidesættelse af de nationale myndigheders bedømmelse af de faktiske omstændigheder i sagen.”

Det fremgår af udlændingelovens § 29 a, stk. 1, at en udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Dublinforordningen er en værnetingsregulering. Forordningens grundlag bygger på det faktum, at medlemsstaterne, herunder Grækenland, i Dublinforordningens præambel har bekræftet, at man overholder FN's Flygtningekonvention og forbuddet mod refoulement.

Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 2. pkt., at en afgørelse om overførsel eller tilbageførsel (efter § 29 a, stk. 1) kun må finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure, samt at udsendelse ikke må finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Udlændingemyndighederne har som også tidligere nævnt pligt til at inddrage hensynet til internationale konventioner og forpligtelser, når der træffes afgørelse, herunder forbuddet mod refoulement.

Med venlig hilsen

Birthe Rønn Hornbech